

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudců Mgr. Pavla Riedlbaucha a JUDr. Vladimíry Čítkové ve věci

žalobkyně: **LIPRACO, s.r.o.**, IČO 25142216
sídlem Víta Nejedlého 919, 295 01 Mnichovo Hradiště
zastoupená JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem
sídlem Holečkova 21, 150 00 Praha 5

proti

žalované: **Česká republika - Ministerstvo průmyslu a obchodu**, IČO 47609109
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o zaplacení 29 193 440 Kč s příslušenstvím, odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 15. června 2021 č. j. 14 C 22/2021-50,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II.** Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem ze dne 15. 6. 2021 soud I. stupně zamítl žalobu o zaplacení částky 29 193 440 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 25. 10. 2019 do zaplacení (výrok I) a žalobkyni uložil povinnost nahradit žalované náklady řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II).
2. Žalobkyně se domáhala zaplacení uvedené částky jako náhrady škody, která jí tvrzeně vznikla nesprávným úředním postupem státu ve smyslu ust. § 5 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje Nina Waldhauserová.

za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – zkráceně OdpŠk, jež spatřovala v úředním postupu při posuzování žádostí o poskytování dotace s tím, že byl v rozporu s pravidly, která byla vydána pro posuzování žádostí k poskytnutí dotací v rámci Operačního programu „Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost“. Žalobkyně tvrdila, že svůj nárok před více než šesti měsíci uplatnila u příslušného úřadu, nebylo jí ale vyhověno. Podle pravidel pro posuzování žádostí uvedených v Operačním programu „Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost“ a s naplněním obsahu uvedeného v Metodickém pokynu pro řízení výzev, hodnocení a výběr projektů v programovém období 2014 až 2020 (dále i Metodický pokyn) měl žadatel o podporu ke své žádosti o podporu předložit „kvalitní podnikatelský záměr a sladit jej s požadavky programu“. Žadatelé o podporu a zároveň i hodnotící ministerstvo mělo při posuzování žádosti postupovat podle verze č. 3 dokumentu „Metodický pokyn pro řízení výzev, hodnocení a výběr projektů v programovém období 2014 až 2020“ vydaného Ministerstvem pro místní rozvoj. Tento dokument je platný od června 2014 a platil i v době, kdy byla podána žalovaná. V této verzi na dokumenty platné při podání žádosti o podporu byla předepsána kritéria, která měla být použita úředníky ministerstva průmyslu a obchodu při posuzování žádosti, pokud žadatel podle údajů předkládaných v žádosti o podporu a v přílohách splnil parametry uváděné v podkladech pro posuzování žádosti, měla mu být poskytnuta dotace. Žalobkyně podala v srpnu 2015 předběžnou žádost, v prosinci 2015 žádost o podporu. V srpnu 2016 předložila dva posudky k hodnocení. Po vydaném hodnocení v srpnu 2016 podala žádost o přezkum hodnocení, ta byla částečně uznána. V březnu 2017 bylo vypracováno nové hodnocení arbitrážním posudkem na cca 60 bodů, žalobkyně v červenci 2017 podala druhou žádost o přezkum hodnocení, ta byla v srpnu 2017 odmítnuta, v říjnu 2017 žalobkyně podala třetí žádost o přezkum hodnocení. Ta byla v říjnu 2017 částečně uznána, žalobkyně proto v prosinci 2017 podala čtvrtou žádost o přezkum hodnocení žádosti o podporu, dne 17. 1. 2018 byla žádost odmítnuta. V únoru 2018 byla odmítnuta pátá žádost o přezkum hodnocení a v březnu 2018, podle informačního dopisu žalované, Ministerstva průmyslu a obchodu, byl projekt vyřazen z evidence. Žalovaná však nehodnotila žádost, která zůstala jediná a jedna, správně a úředními postupy stanovenými v Metodickém pokynu. V tom spočívá její nesprávný úřední postup ve smyslu ust. § 13 odst. 1 OdpŠk. Sama žalovaná i při dalších hodnoceních projektu při posouzení žádosti o přezkum hodnocení v podstatě uznává a připouští pochybení při hodnocení žádosti, Ministerstvo průmyslu a obchodu se však při hodnocení žádosti o podporu a podkladů připojených k této žádosti neřídilo pravidly a nepostupovalo tak, jak bylo předepsáno. Žalobkyni byla komu nesprávným úředním postupem při posuzování žádosti o podporu způsobena škoda.

3. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, namítla, že stát odpovídá za škodu na objektivním principu, odpovědnost státu je založena na současném splnění existence nesprávného úředního postupu anebo nezákonného rozhodnutí, vzniku škody a příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním postupem a vznikem škody, žadatel o náhradu škody musí jejich splnění tvrdit a prokázat. Žalobkyně neprokázala současné naplnění všech podmínek nezbytných pro vznik odpovědnosti státu za škodu, předně to, že na straně žalované došlo k nesprávnému úřednímu postupu, dále vznik a výši škody a taktéž příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou.
4. Žalobkyně poté tvrdila, že žalovaná při posuzování Dílu I. Žádost o podporu, Hodnocení projektu, Realizace projektu, Monitoring, indikátory – nehodnotila tuto žádost postupem předepsaným v příloze č. 4 Pravidel a chybně vytkla žalobkyni nesplnění požadavků stanovených výzvou poskytovatele podpory, čímž byla způsobena škoda. Žádost o podporu byla nesprávně vyhodnocena s připočtením nikoliv správného počtu bodů podle hodnotících kritérií. Při hodnocení žádosti bylo dosaženo 39 bodů v jednom posudku a 40 bodů v druhém posudku, průměr činil 39,5 bodu. Minimální hranice činila 60 bodů. Žalobkyně podala podle Pravidel proti tomuto hodnocení žádost o přezkum, té bylo vyhověno, přezkumná komise vrátila projekt k

vyhotovení opraveného posudku vzhledem k tomu, že vypracované posudky interních hodnotitelů obsahovaly v některých částech rozpory mezi slovním hodnocením a bodovým hodnocením. Na základě přezkumu bylo žádosti částečně vyhověno a byl vydán opravný arbitrážní posudek s bodovým ohodnocením 60 bodů. Tyto body byly dostačující pro doporučení projektu k financování. Přesto nedošlo k doporučení projektu ke schválení na financování z důvodu vyřazení právě tohoto arbitrážního hodnocení jakožto názorově nejvzdálenějšího od ostatních dvou posudků, které byly vyhotoveny na 57 a 60 bodů. Arbitrážní posudek však obsahoval zásadní opravná kritéria, která se řádně vypořádala s původně chybným hodnocením. Po doručení vyrozumění o provedeném přezkumu a po doručení přezkumu žalobkyně zjistila, že aktuální počet bodů se podle hodnocení zastavil na 59,5 bodu. V závěrečném vyhodnocení, které jí bylo doručeno dne 17. 1. 2018, žalovaná po předchozích částečných uznáních důvodnosti a po předchozích vyrozuměních o provedených přezkumech v závěrečném hodnocení žádost odmítla.

5. Soud I. stupně objasnil skutkový stav věci a svá zjištění popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Odvolací soud na ně, v zájmu stručnosti vlastního rozhodnutí, plně odkazuje a vychází z nich.
6. Poté se soud I. stupně zabýval existencí nároku, s citací označených ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., rozpočtových pravidel odkázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (zkráceně NSS) ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 9 Ads 83/2014, o tom, že ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel vylučuje použití správního řádu a případný soudní přezkum pouze pro případy onoho kladného rozhodnutí o poskytnutí dotace, nikoliv však pro případ rozhodnutí, kterým poskytovatel dotace žádosti nevyhověl (resp. vyhověl pouze částečně). NSS vycházel především z jazykového výkladu předmětného ustanovení, když uvedl: „Doslovný výklad rozpočtových pravidel tedy jednoznačně svědčí tomu, že vyluka ze soudního přezkumu se vztahuje pouze na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci vyhověl. Na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl (resp. pokud vyhověl jen částečně, v rozsahu částečného nevyhovění), se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 zák. č. 218/2000 Sb., a contrario). Rozšířený senát nemohl zvolit výklad, kterým by v rozporu s textem zákona rozšířil rozsah výluky ze soudního přezkumu. To jednak s přihlédnutím k obecným kritériím výkladu obdobných zákonných ustanovení, jednak s ohledem na to, že neexistuje žádný jednoznačný argument, který by činil doslovný výklad zákona rozporný s jeho účelem či smyslem.“ NSS tak de facto rozlišil mezi tzv. pozitivním rozhodnutím, tj. rozhodnutím, kterým je žádosti o poskytnutí dotace vyhověno v plném rozsahu, a negativním rozhodnutím, tedy rozhodnutím, jímž bylo žádosti vyhověno pouze částečně, nebo vůbec. V druhém případě jsou podle NSS na taková rozhodnutí o žádosti aplikovatelné obecné předpisy o správním řízení a není vyloučen jejich soudní přezkum dle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.
7. Poté se soud I. stupně zabýval tím, zda je možné, aby žalobkyni vznikla škoda za situace, kdy na poskytnutí dotace ve smyslu § 14 zák. č. 218/2000 Sb., není právní nárok. Uvedl, že žalobkyně podáním žádosti o podporu akceptovala, že na dotaci není právní nárok, dovozovat vznik škody za situace, kdy nelze nárokovat samotnou dotaci, je nesprávné. Uplatnění škody plynoucí z neposkytnutí dotace v režimu zákona č. 82/1998 Sb., navíc včetně jiné více či méně související škody, zhodnotil jako obcházení zákona.
8. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 9 Ads 83/2014 bylo řízení o žádosti o podporu skončeno tak, že žalobkyni bylo sděleno, že žádosti nelze vyhovět z důvodu nedostatečného hodnocení, a administrace byla ukončena. Toto konečné rozhodnutí nebylo zrušeno a žalobkyně se proti němu nebránila v rámci soudního přezkumu. Odpovědnost státu by tak nemohla vyplývat z nesprávného úředního postupu, ale pouze z nezákonného rozhodnutí, když proces hodnocení včetně posouzení jednotlivých hodnocení je obsažen v samotném konečném rozhodnutí, tento postup tak nemůže být napadán samostatně. Konečné rozhodnutí však zrušeno nebylo, a i proto lze uzavřít, že v tomto případě není odpovědnost státu dána.

9. Soud I. stupně vysvětlil, že aby byla žalobkyně se svým nárokem v řízení úspěšná, musí předně tvrdit a prokázat existenci nesprávného úředního postupu či nezákonného rozhodnutí. Nesprávným úředním postupem se rozumí „porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí“ (soud I. stupně citoval z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1314/2013). Soud I. stupně dospěl k závěru, že případné nesprávné úřední postupy, tak jak byly žalobkyní tvrzeny, by se vždy musely odrazit v rozhodovací činnosti, a nelze na ně tedy nahlížet odděleně, ale pouze v souvislosti s rozhodnutím dotaci nepřiznat. Žalobkyní vymezené nesprávné úřední postupy tak nenaplnují podmínky odpovědnosti státu za škodu podle zákona č. 82/1998 Sb. Hodnocení samotných nabídek i využití jednotlivých posudků je vždy podkladem pro rozhodnutí o poskytnutí dotace, ostatně důvodem pro nepřiznání dotace byl nedostatečný počet bodů. Za nesprávný úřední postup vedoucí k odpovědnosti státu je vedle nevydání či opožděného vydání rozhodnutí, případně jiné nečinnosti státního orgánu třeba považovat zejména jiné vady ve způsobu vedení řízení, to vše za předpokladu, že poškozenému vznikla škoda (majetková újma vyjádřitelná v penězích), která je v příčinné souvislosti s uvedeným postupem. Zvažuje-li orgán státu naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí, za tím účelem shromažďuje podklady (důkazy) pro rozhodnutí, hodnotí zjištěné skutečnosti, právně je posuzuje apod., jde o činnosti přímo směřující k vydání rozhodnutí; případné nesprávnosti či vady při zjišťování podkladů a při jejich posuzování se pak projeví právě v obsahu rozhodnutí (soud I. stupně poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1124/2005, uveřejněný pod č. 7/2008 ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek). V daném případě dotace nebyla přiznána z důvodu hodnocení projektu a konečného nepřidělení dostatečného počtu bodů, předchozí postup při jejich hodnocení se bezprostředně odrazil v konečném rozhodnutí. Soud I. stupně dodal, že neshledal tvrzené vady při využití arbitrážního postupu, neboť přezkumná komise správně zdůvodnila využití posudku v rámci jednotlivých binárních kritérií v souladu s metodikou.
10. Soud I. stupně tak žalobu zamítl a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 zákona č. 99/1993 Sb., občanského soudního řádu (zkráceně o. s. ř.) s ohledem na její plný úspěch ve věci.
11. Proti rozsudku soudu I. stupně podala odvolání žalobkyně. Napadla jej v celém rozsahu a namítla, že soud I. stupně rozhodl hned na prvním jednání. Pochybil, pokud ačkoli správně citoval rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1314/2013 (ze dne 8. 9. 2015 – poznámka odvolacího soudu), nesprávně jej aplikoval, stejně jako příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. Odděloval v podstatě rozhodovací činnost a nesprávné úřední postupy. Ačkoli přitakal tvrzení žalobkyně, že „důvodem pro nepřiznání dotace byl nedostatečný počet bodů“, nezabýval se tím, proč byl nesprávně přidělen nedostatečný počet bodů a nevzal v potaz arbitrážní hodnocení u sporných kritérií, zejména co se týče třetího posudku tzv. „rozhodčího“ arbitra. Nedůvodně se po závěru, že není naplněn základní předpoklad pro odpovědnost státu za škodu – nesprávný úřední postup, nezabýval dále vznikem škody, její výší a příčinnou souvislostí mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou škodou. Soud I. stupně pochybil, pokud z toho, že nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, při úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, nevyvodil správné, resp. vůbec žádné závěry. Jakkoli správně uvedl, že dotace nebyla přiznána z důvodu konečného nepřidělení dostatečného počtu bodů, nevzal v potaz, že právě postup při přidělení počtu bodů je napadán jako nesprávný úřední postup. Bylo prokázáno, že body byly žalobkyní přiděleny nesprávně, že žalobkyně dosáhla na přinejmenším minimální počet bodů, který byl hranicí pro rozhodnutí o přiznání dotace. Rozsudek soudu I. stupně není založen na úplně zjištěném skutkovém stavu věci, nevypovídá se se všemi pro rozhodnutí významnými okolnostmi, soud I. stupně neposoudil žalobní tvrzení a neprovedl navržené důkazy. Nezjišťoval rozhodné skutečnosti a v důsledku toho postupoval absolutně nepředvídatelně. Při jediném jednání si od žalobkyně vyžádal množství důkazního materiálu, se

kterým se během tak krátké doby nemohl seznámit, nevyjádřil se k nim dostatečně zástupce žalované. Stát podle ust. § 1 OdpŠk odpovídá za škodu způsobenou při výkonu státní moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. O nesprávný úřední postup jde tehdy, pokud úředním postupem dojde k porušení předepsaných pravidel pro právní jednání orgánu veřejné moci či jeho činnosti, a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, tedy i v samotném procesu rozhodování. Žalovaná uvedla, že se bude zabývat toliko hodnocením nesprávného úředního postupu, když z toho pak vyplývá i to, že bylo vydáno rozhodnutí o nepřiznání dotace, čímž jí byla způsobena škoda.

12. Žalobkyně dále uvedla, že předmět jejího nároku je vymezen v Pravidlech pro žadatele a příjemce z operačního programu Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost. Žalobou napadá právě postup při vyhodnocování předkládaných projektů, jenž byl veden nikoliv podle Pravidel, která si Ministerstvo průmyslu a obchodu stanovilo pro rozhodování o nakládání s veřejnými prostředky. Bylo tak povinno se jimi řídit. Pokud by tak učinilo, žalobkyně by obdržela potřebný počet bodů pro poskytnutí dotace. Na dotaci podle zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, není právní nárok, žalobkyně proto nežádá posouzení rozhodnutí o přidělení dotace, ale posouzení procesu hodnocení předloženého projektu. Poukázala na to, co mělo být podle Pravidel hodnoceno, namítla, že soud I. stupně se vůbec nevypořádal s jejími konkrétními námitkami pro napadání úředního postupu při hodnocení žádostí o poskytování dotace. Vysvětlila, že a proč jí mělo být přiznáno více než minimálních 60 bodů, přičemž rozebrala jednotlivá kritéria hodnocení, a že výpočet 59,5 bodu byl žalovanou užít účelově a procesem porušujícím Pravidla. Ta jsou zahrnuta do Metodického pokynu, jako do předepsaného postupu pro hodnocení žádostí úřad státu podle nich musel postupovat. Předmětem řízení je hodnocení toho, kolik měla žalobkyně získat bodů při správném úředním postupu realizovaném v souladu s Pravidly a při respektování kritérií hodnocení, která žalobkyně znala a pro která připravila příslušný projekt s příslušnými požadovanými podklady. Soud I. stupně vůbec nehodnotil podstatu sporu vymezenou žalobou. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud buď rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení, nebo aby po dokazování navrženém v žalobě změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že žalobě vyhovějí a uloží žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení před soudy obou stupňů.
13. Žalovaná ve vyjádření k odvolání žalobkyně navrhla potvrzení rozsudku soudu I. stupně jako správného. Soud I. stupně důvodně dovedl, že nárok žalobkyně nelze v daném případě opírat o nesprávný úřední postup orgánu státu. Přitom, jakkoli snad nadbytečně, neshledal pochybení ani v činnosti hodnotitelů a přezkumné komise.
14. Žalobkyně v replice k vyjádření žalované uvedla, že to, že na poskytnutí dotace není dán nárok, nijak nesporně, v řízení se nedomáhá přiznání dotace, ale poskytnutí náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem. S takovým požadavkem žalobkyně se soud I. stupně vůbec nevypořádal. Žalobkyně výslovně uvedla, že vyústěním nesprávného úředního postupu bylo rozhodnutí o zamítnutí dotace, ona nenapadá rozhodnutí, kterým nebyla dotace přiznána, ale požaduje náhradu škody pro nesprávný úřední postup. Přezkoumání rozhodnutí je požadováno pouze proto, aby si žalovaná uvědomila a soud vyhodnotil, v čem postupovala nesprávně při vyhodnocení podkladů podávaných k žádosti o poskytnutí dotace v rozporu s parametry, které sama stanovila pro posuzování žádostí o dotace. Samotné rozhodnutí zůstává v platnosti, je to ale výsledek nesprávného úředního postupu, který vedl k tomu, že dotace nebyla poskytnuta. Soud I. stupně měl jako předběžnou otázku vyhodnotit, jaký úřední postup vedl k vydání rozhodnutí o přiznání, resp. nepřiznání dotace. Žalobkyně, jak řečeno, respektuje ust. § 14, odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtových pravidel, ale soud se měl zabývat tím, jak je vymezen předmět řízení, tedy že jedná o postup podle zákona č. 82/1998 Sb. To neučinil, neřešil, jak měla žalovaná postupovat při hodnocení jednotlivých kritérií, která byla předmětem posuzování podle jí stanovených Pravidel. Žalobkyně se dovolává nesprávného úředního postupu tam, kde to je ověřitelné, aniž by jakkoli vstupovala do subjektivních kritérií, kde by mohl být dán prostor pro

nějakou volnou úvahu příslušného úředníka. Předmětem řízení je, že nesprávným úředním postupem došlo k hodnocení nižšímu než 60 bodů, a proto dotace nebyla přiznána. Žalobkyně popsal průběh svých žádostí o přezkum bodového hodnocení s tím, že v něm spočívající nesprávný úřední postup je v příčinné souvislosti se vznikem škody. Žalobkyně má právo na náhradu skutečné škody, toho, co jí ušlo. Pokud se žalobkyně obrátila k soudu s požadavkem na ochranu práv porušených důsledkem nesprávného úředního postupu, nemůže soud tento požadavek „odbýt“ tím, že bude aplikovat ust. § 14, odst. 1 rozpočtových pravidel. Jde o to, aby se projednávalo, k jakému závěru by došlo Ministerstvo průmyslu a obchodu při správném úředním postupu, který by respektoval Pravidla a metodiku a jaké rozhodnutí by bylo vydáno. Žalobkyně odkázala na náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14 s tím, že tomu, kdo přichází s nárokem uplatňovaným vůči druhému před soud s požadavkem na poskytnutí soudní ochrany, musí být ochrana poskytnuta a nesmí mu být odepřena spravedlnost. Neposkytnutí dotace, která je legitimně očekávána, je zásahem do právní sféry žadatele, který splnil vše pro to, aby dotace mu byla poskytnuta. Pro zachování principu právní jistoty je nutné, aby možnost uvážení státních orgánů byla omezena procedurami, které zabrání zneužití volného uvážení i s poskytnutím přístupu ke spravedlnosti, tedy k soudu. V demokratickém právním státě je povinností chránit legitimní očekávání jednotlivců, jejich právní jistotu a základní práva před arbitrarností postupu státních orgánů. Ochrana legitimního očekávání jako jeden z principů právního státu je zaznamenána v rozsáhlé judikatuře Ústavního soudu. Pokud došlo k řetězení dalších škod na straně žalobkyně, je dána odpovědnost i za vznik dalších škod. Žalobkyně setrvala na svém již v odvolání vysloveném odvolacím návrhu.

15. Odvolací soud po zjištění, že odvolání žalobkyně bylo uplatněno včas, naplňuje požadavky ust. § 205 odst. 1 o. s. ř. a obsahuje odvolací důvody stanovené v ust. § 205 odst. 2 o. s. ř., projednal je při jednání (ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.) a přezkoumal správnost rozhodnutí soudu I. stupně i řízení, které předcházelo jeho vydání (ust. § 212, § 212a o. s. ř.). Odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
16. Soud I. stupně objasnil úplně skutkový stav pro to, aby mohl posoudit důvodnost žalobního požadavku, svá zjištění řádně zhodnotil a posoudil je v souladu se zákonnými ustanoveními a jím označenou ustálenou judikaturou. Odvolací soud plně vyšel z jeho zjištění a ztotožňuje se i s jeho závěrem, že žaloba není důvodná.
17. Sama žalobkyně výslovně a opakovaně uvádí, že postup hodnocení její žádosti o poskytnutí dotace v rámci Operačního programu „Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost“ vyústil ve vydání zamítavého rozhodnutí, které nebylo zrušeno. Pak ale platí soudem I. stupně vysvětlené, totiž to, že aby nesprávný úřední postup orgánu státu mohl být podkladem nároku na náhradu škody, nesmí se na konci procesu odrazit v rozhodovací činnosti tohoto orgánu, tedy nesmí vyústit ve vydání rozhodnutí. Pokud tomu je opačně, je možno se domáhat náhrady škody toliko na základě nezákonného rozhodnutí, a tedy prokazovat, že v dané věci vydané rozhodnutí bylo nezákonné. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (soud I. stupně poukázal důvodně na rozhodnutí ze dne 8. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1314/2013) platí, že nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to sice i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci rozhodovací činnosti, avšak jen, pokud se neodrazí bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Pokud žalobkyně tvrdí, že jí byl nesprávně stanoven počet bodů hodnocení její žádosti, v důsledku čehož jí nebyla dotace poskytnuta, je právě rozhodnutí o neposkytnutí dotace tím rozhodnutím, ve které postup orgánu státu, tvrzeně nesprávný, vyústil. Lze tak odkázat na komentářovou literaturu týkající se daného problému s tím, že nesprávnosti či vady úkonů úředního postupu přímo směřujících k vydání rozhodnutí, které nacházejí svůj odraz v jeho obsahu, mohou být zvažovány pouze z hlediska odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, samy o sobě odpovědnostní titul představovat nemohou (srovnej Vojtek, P.: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci - komentář, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, str. 91).

18. Při správnosti závěru soudu I. stupně o nenaplnění prvé z podmínek vzniku práva na náhradu škody – existence nesprávného úředního postupu nebo nezákonného rozhodnutí (když to, že by rozhodnutí, jímž žalobkyni nebyla přiznána dotace, bylo zrušeno či se jinak stalo nezákonným, žalobkyně ani netvrdí) pak již v souladu se zásadou ekonomiky řízení nebyl důvod provádět řízení k objasnění toho, zda byly naplněny zbývající podmínky vzniku odpovědnosti za škodu způsobenou činností státu. V tom nejsou odvolací námitky žalobkyně důvodné. Tím, že rozhodl při jediném jednání, soud I. stupně naplnil zákonný požadavek ust. § 114a odst. 1 o. s. ř.
19. Neobstojí ani odvolací námitky ve své podstatě požadující provedení jakéhosi přezkumu správnosti postupu orgánu státu při přidělování dotace. Při obecně správném a žalobkyní akcentovaném faktu, že na přidělení dotace není právní nárok, je na příslušném orgánu státu, aby posoudil, zda dotaci přidělí, či nikoli. Z tohoto pohledu nepřísluší obecnému soudu v rámci tohoto řízení jakkoli přezkoumávat jeho postup. Pokud žalobkyně měla postup při přidělování dotací, jenž vyústil v rozhodnutí o nepřidělení dotace právě jí, za nesprávný, bylo na ní se řádně bránit proti konečnému rozhodnutí příslušného orgánu státu.
20. Z uvedených důvodů a proto, že soud I. stupně rozhodl správně také o náhradě nákladů řízení a v tomto směru lze na odůvodnění jeho rozsudku odkázat, odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
21. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. a § 142 odst. 1 o. s. ř. I v této části řízení plně úspěšné žalované náleží právo na náhradu nákladů řízení za vyjádření k odvolání, přípravu na odvolací jednání a za účast na něm, tedy celkem tři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč, spolu 900 Kč. Za užití ust. § 211 o. s. ř. bylo o lhůtě k plnění rozhodnuto podle ust. § 160c odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.). Pouze proti výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. h/o. s. ř.).

Praha 1. prosince 2021

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu